

Тъй се изминаха нѣколко години. Порастнахъ, и навѣрно Тзинъ не ще да е билъ толкова лошъ учителъ, защото бѣхъ много напредналъ въ наукитѣ. Майка ми и сестритѣ ми говорѣха за мене съ уважение, дори и баща ми бѣше доволенъ отъ мене и ми предсказваше, че ще стана голѣмъ човѣкъ. Той често идваше въ учебната стая да слуша какъ вървятъ уроцитѣ. Не продумваше ни дума, но виждахъ колко се гордѣе съ успѣхитѣ ми. Забелязвахъ сжщо, че на следния день Тзинъ още повече миришеше на опиумъ и се досѣцахъ, че баща ми му е далъ нѣкоя и друга пара, съ която си е купилъ опий.

Най-после . . . Тзинъ ми предаде всичкитѣ си знания. Трѣбваше да постѣпя вече въ по-високо училище, за да изуча петтѣ книги съ законитѣ и да се приготвя за първия изпитъ за мандаринъ. Колкото времето на раздѣлата ни наближаваше, Тзинъ ставаше по-зълъ и по-зълъ. Мѣстото му у насъ бѣше много на смѣтка и той си отмъщаваше на мене, задето щѣше да го изгуби.

Веднажъ изпуснахъ случайно мастилницата и залѣхъ чистата страница на тетрадката си. Въ тази минута влѣзе Тзинъ. Той се ядоса страшно и започна да ме бие съ всичка сила. Обикновено учителитѣ ни биятъ или по краката или по ржцетѣ; този пжтъ, обаче, побѣснѣлиятъ ми наставникъ не гледаше де удря. Той ме блѣсна по лицето, докато го разкъряви и насини тѣлото.

Азъ никога не викахъ и не плачехъ, никога не бѣхъ се оплаквалъ отъ учителя си; но сега за негово нещастие, баща ми влѣзе въ стаята къмъ края на наказанието и видѣ, въ какво състояние съмъ.